

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobkyně: L. N.

státní příslušnost Arménská republika

zastoupená advokátem Mgr. Ladislavem Bártou

sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti

žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 3. 2021 č. j. MV-28035-4/SO-2021,
ve věci povolení k dlouhodobému pobytu

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 23. 3. 2021 č. j. MV-28035-4/SO-2021, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 1. 2021 č. j. OAM-2242-40/DP-2019, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny dle § 44a odst. 4 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 2 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 7. 2019 (dále též jen „zákon o pobytu cizinců“).
2. Žalobkyně v žalobě uvedla tato žalobní tvrzení:
 - 1) Žalobkyně napadá předmětné rozhodnutí žalované z důvodu nepřiměřeného zásahu do soukromého života způsobeného porušením článku 3 Úmluvy o právech dítěte. Žalobkyně namítá, že v případě rozhodnutí, které ji zbavuje pobytového oprávnění na území České republiky, kde pečuje o nezletilé děti, dochází k výjimečnému zásahu do soukromého a

rodinného života, což je situace vedoucí k prolomení koncentrační zásady zakotvené v § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Je tedy na místě prolomit tuto zásadu, jestliže by vycestování žalobkyně mělo vést k odloučení od jejích nezletilých dětí dlouhodobě žijících v České republice, či snad rovněž k vycestování dětí žalobkyně z území České republiky a přerušení jejich kontinuálního vzdělávání.

- 2) Na podporu svých tvrzení žalobkyně v žalobě uvádí rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 16. 3. 2021 č. j. 3 Azs 4/2020-41, podle nějž: *„Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod musí být v případech týkajících se dětí vykládán zejména s ohledem na Úmluvu o právech dítěte a že veškerá rozhodnutí týkající se dětí tak musí v první řadě zohledňovat jejich nejlepší zájmy (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 6. 7. 2010 ve věci č. 41615/07 – N. a S. proti Švýcarsku). Nejvyšší správní soud proto souhlasí se stěžovatelkou, že nejlepší zájem dítěte je způsobit prolomit zásadu koncentrace správního řízení, pokud však z obsahu správního spisu je zřejmé, že nic nebrání tomu, aby stěžovatelce bylo vydáno nové povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny po podání žádosti na zastupitelském úřadu v zemi původu. Nebrání-li nic vydání nového povolení, pak trvání na tom, aby stěžovatelka za takového stavu opustila území České republiky a přerušila tak kontakt s jedním z rodičů a školní docházku jen pro to, aby podala novou žádost, postrádá racionální opodstatnění.“* Žalobkyně k tomuto uvádí i další judikaturu NSS, jakož i judikaturu Evropského soudu pro lidská práva.
- 3) Dle tvrzení žalobkyně je s odkazem na vytýkané vady dokladů (absence konkrétních údajů o čistém příjmu a nepřipojení konverzních doložek) zřejmé, že v souladu s výše citovaným rozsudkem NSS lze předpokládat, že nic zásadního nebrání ve vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu, a tudíž není racionální a zejména v souladu s článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i článkem 3 Úmluvy o právech dítěte trvat na neprolomitelnosti zásady koncentrace správního řízení a koncentrace soudního řízení zakotveného v § 75 s. ř. s. Žalobkyně navrhla, aby byly zohledněny její aktuální poměry, a zejména naplnění běžných podmínek pro prodloužení dlouhodobého pobytu a napadené rozhodnutí bylo zrušeno, neboť nepřiměřeně zasahuje do jejího soukromého života.
3. Žalovaná k prvnímu žalobnímu bodu uvedla, že k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně nedošlo, což bylo náležitě vypořádáno již v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy žalovaná posoudila všechny relevantní skutečnosti. K tomu žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 9 a 10), kde se ztotožnila s názorem správního orgánu I. stupně, že dopad rozhodnutí do soukromého života žalobkyně je třeba hodnotit jako přiměřený s ohledem na důvody, pro které bylo toto rozhodnutí vydáno. Žalovaná má za to, že správní orgán I. stupně vycházel při rozhodování z důkladně zjištěného stavu věci, o němž v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“) nejsou důvodné pochybnosti. Proto žalovaná nepochybila, když toto rozhodnutí potvrdila.
4. Žalovaná se neshoduje s tvrzením žalobkyně, že je na místě prolomit zásadu koncentrace soudního řízení správního (§ 75 s. ř. s.) s ohledem na její vycestování a odloučení od nezletilých dětí dlouhodobě žijících v České republice, či snad s ohledem na případné vycestování dětí žalobkyně z území České republiky a přerušení jejich vzdělávání. Žalovaná poukázala na skutečnost, že manžel žalobkyně, stejně jako dcery jsou držiteli povolení

k trvalému pobytu, a proto jejich pobytová oprávnění nejsou závislá na žalobkyni a nebudou napadeným rozhodnutím ovlivněna. Manžel a dcery žalobkyně mohou i nadále uskutečňovat rodinný život na území České republiky. Pokud je v zájmu žalobkyně pobývat na území společně se svou rodinou, může usilovat o vydání dlouhodobého víza či povolení k dlouhodobému pobytu dle § 42a zákona o pobytu cizinců v zemi původu, kdy po vyhovění žádosti (v případě splnění zákonných podmínek) může pobývat společně s rodinnými příslušníky na území České republiky.

5. K tvrzení žalobkyně, že nic zásadního nebrání ve vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu, a tudíž není racionální a ani v souladu s článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a s článkem 3 Úmluvy o právech dítěte trvat na neprolomitelnosti zásady koncentrace správního řízení a koncentrace soudního řízení správního, žalovaná uvedla, že dle spisového materiálu žalobkyni nemohlo být vydáno požadované pobytové oprávnění, neboť neprokázala, že úhrnný měsíční příjem její rodiny po sloučení dosahuje minimální zákonné výše, která vyplývá z § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná připomíná, že žalobkyně může žádost o vydání dlouhodobého víza či povolení k dlouhodobému pobytu podle §42a zákona o pobytu cizinců podat v zemi původu, nicméně pro její vyhovění musí splňovat zákonem stanovené požadavky. To znamená, že vyhovění její žádosti záleží na tom, zda její rodina bude mít k dispozici dostatek finančních prostředků, případně bude schopna prokázat příjem rodiny v dostatečné výši. Není tak pravdou, že ve vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyni nic zásadního nebrání, a proto také nelze s odkazem na článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ani na článek 3 Úmluvy o právech dítěte (které nebyly dle názoru žalované porušeny) požadovat prolomitelnost koncentrace jak správního řízení, tak soudního řízení.
6. K citovanému rozsudku NSS ze dne 16. 3. 2021 č. j. 3 Azs 4/2020-41, bod 23, kterým byla zamítnuta kasační stížnost nezletilé stěžovatelky proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2019 č. j. 5 A 183/2016-38, žalovaná uvedla, že žalobkyni je smysl bodu 23 označeného rozsudku částečně vytržen z kontextu, neboť poslední věta, kterou zástupce žalobkyně nejspíše záměrně vynechal, zní: „*Stěžovatelka však ani v rámci odvolacího řízení k žádosti nepředložila všechny předepsané doklady, a proto nelze na základě obsahu správního spisu důvodně předpokládat, že by její žádosti podané na zastupitelském úřadu bylo vyhověno.*“ V odkazovaném případě se jednalo o řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (nezletilé účastnice řízení) za účelem společného soužití rodiny, které bylo zastaveno z důvodu, že žadatelka nepředložila zákonem stanovené náležitosti ani v poskytnuté lhůtě a pro tuto podstatnou vadu řízení nebylo možné v řízení pokračovat. Žalovaná v odvolacím řízení odvolání zamítla a rozhodnutí prvostupňového správního orgánu potvrdila s odůvodněním, že nezletilá účastnice řízení k odvolacímu řízení doložila jeden z požadovaných dokladů (doklad o ubytování), na který se však vztahovala koncentrace řízení, a proto k němu nemohla přihlídnout. Doklad o úhrnném měsíčním příjmu rodiny pak nebyl účastnicí řízení doložen vůbec. K tomu žalovaná zdůraznila, že v nyní posuzovaném případě shledává jistou podobnost, a to v nedoložení požadovaného dokladu o úhrnném měsíčním příjmu, a to ani v rámci odvolacího řízení, kdy žalobkyně nedoložila také další doklady. Je tak zřejmé, že nesplnila ani další podmínky pro prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, a proto ani v případě žalobkyně nelze v souladu s citovaným rozsudkem NSS důvodně předpokládat, že by její žádosti podané na zastupitelském úřadu země původu bylo vyhověno.

7. Žalovaná dále poukázala na stávající judikaturu vztahující se k zásahu do soukromého a rodinného života cizince (rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2008 č. j. 5 Azs 46/2008-71) a zdůraznila, že žalobkyni není zakázán pobyt na území České republiky. K otázce zájmu nezletilých dětí žalovaná odkázala na rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2019 č. j. 5 Azs 220/2019-33 s tím, že ve smyslu jeho závěrů neshledala porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně práv dítěte.
8. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.
9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.); ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s.
10. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalobkyně podala prostřednictvím zmocněného zástupce dne 30. 1. 2019 u správního orgánu I. stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky z důvodu uvedeného v § 44a odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně přistoupil k posouzení, zda jsou splněny zákonné podmínky pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, tedy zejména, zda byly k žádosti přiloženy všechny její náležitosti dle § 44a odst. 4 zákona o pobytu cizinců a zda prokazují splnění zákonem stanovených podmínek dle § 42b odst. 1 písm. d) téhož zákona. Za členy rodiny žalobkyně bylo ve smyslu § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců třeba považovat jejího manžela, pana P. S., st. přísl. Arménská republika a dále dcery nezl. P. M., nar. X a nezl. P. R., nar. X, kterým byl na území ČR povolen trvalý pobyt. Žalobkyně však ani na opakovanou výzvu správního orgánu I. stupně k odstranění vad žádosti ze dne 28. 2. 2019, ze dne 23. 4. 2019, ze dne 11. 12. 2019 a ze dne 20. 2. 2020 nedoložila, že příjem rodiny po sloučení i nadále odpovídá požadavkům stanoveným v § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tedy, že je splněna podmínka pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. V poslední z výzev správní orgán I. stupně požadoval rovněž doplnění dokladů o platný pas žalobkyně a aktuální doklad o zajištění ubytování. Dle obsahu správního spisu nebyly požadované doklady žalobkyní doloženy. Dne 9. 7. 2020 správní orgán I. stupně vyzval žalobkyni k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí a k tomu jí poskytl lhůtu. Žalobkyně opakovaně žádala o prodloužení této lhůty a s podklady rozhodnutí se seznámila prostřednictvím substitučního zástupce dne 23. 11. 2020. Vyjádření k podkladům rozhodnutí nebylo podáno. Správní orgán I. stupně dne 7. 1. 2021 vydal rozhodnutí, kterým žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zamítl. Proti tomuto rozhodnutí bylo dne 25. 1. 2021 podáno blanketní odvolání, které nebylo ani na výzvu správního orgánu I. stupně doplněno. O odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalované.
11. Podle § 45 odst. 2 správního řádu, nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64).
12. Podle § 82 odst. 4 správního řádu se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.

13. Podle § 44a odst. 4 zákona o pobytu cizinců, k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny je cizinec povinen předložit náležitosti podle § 42b odst. 1 písm. a), c) a d) a dále doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Na požádání je současně povinen předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4. Jestliže byl nositeli oprávnění ke sloučení rodiny udělen azyl, je cizinec povinen předložit pouze cestovní doklad. Platnost povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny nelze prodloužit, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto povolení (§ 46a).
14. Podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet částek životních minim členů rodiny a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu rodiny; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu člena rodiny, je povinen na požádání předložit též jeho prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti.
15. Žalobkyně brojí proti napadenému rozhodnutí z důvodu nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života způsobeného porušením čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, neboť na území České republiky pečuje o dvě nezletilé děti. Z tohoto titulu se žalobkyně domnívá, že se jedná o situaci vedoucí k možnosti prolomení koncentrační zásady správního řízení i soudního řízení správního (§ 75 s. ř. s.) a má za to, že by měly být zohledněny její aktuální poměry, zejména co se týče naplnění podmínek pro prodloužení dlouhodobého pobytu.
16. Zásada koncentrace správního řízení je zakotvena v ust. § 82 odst. 4 správního řádu (viz výše uvedená citace). Krajský soud považuje za vhodné poukázat na rozsudek NSS ze dne 4. 11. 2009 č. j. 2 As 17/2009-60, ve kterém je mimo jiné uvedeno: „*Smyslem tohoto ustanovení je nepochybně zefektivnění správního řízení a je bezesporu případné u řízení zahajovaných na návrh, tedy řízeních o žádosti. V nich je koncentrace řízení plně na místě; je totiž v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady. Nemožnost přinášet nová tvrzení a návrhy důkazů v odvolání je tak jen důsledkem žadatelovy nečinnosti a nedostatečného poskytování součinnosti správnímu orgánu prvního stupně.*“ (srov. rozhodnutí NSS ze dne 12. 3. 2015 č. j. 9 Azs 12/2015-38, ze dne 3. 3. 2016 č. j. 10 Azs 95/2015-36).
17. Podle § 44a odst. 4 ve spojení s § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců byla žalobkyně povinna předložit k žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu zákonem stanovené náležitosti, včetně dokladu o úhrnném měsíčním příjmu rodiny žalobkyně. Tento doklad však žalobkyně nepředložila, respektive vady v něm neopravila, byť k tomu byla řádně vyzvána výzvou ze dne 28. 2. 2019, výzvou ze dne 23. 4. 2019, výzvou ze dne 11. 12. 2019 a výzvou ze dne 20. 2. 2020. Ve všech těchto výzvách byla žalobkyně rovněž náležitě poučena o následcích neodstranění vad žádosti a byla jí poskytnuta dostatečná lhůta. Bezvadný doklad o úhrnném měsíčním příjmu rodiny, ani aktualizaci dalších dokladů požadovaných výzvou ze dne 20. 2. 2020 však žalobkyně nepředložila. Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané, že správní orgán I. stupně žalobkyni poskytl veškerou součinnost k napravení vad

žádosti a míra jeho součinnosti byla značná. Nepředložení zákonem požadovaných náležitostí žádosti přitom představuje podstatnou vadu, která brání správnímu orgánu I. stupně v kladném rozhodnutí o žádosti. Ve správním řízení, ani ve správní žalobě žalobkyně neuvedla žádné důvody, proč nemohla zákonem požadované doklady správnímu orgánu I. stupně předložit. Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané také to, že žalobkyně chybějící doklady nepředložila ani v odvolacím řízení, a proto vůbec nenastaly podmínky pro aplikaci ust. § 82 odst. 4 správního řádu. Žalobní argumentace, že bylo na místě prolomit zásadu koncentrace správního řízení, je proto zcela nepřipadná a postrádající jakékoliv racionální jádro, stejně jako zcela vágně uvedený a neodůvodněný požadavek na prolomení zásady koncentrace řízení soudního dané § 75 s. ř. s., jenž stanoví, že soud vychází ze skutkového a právního stavu, který zde byl ke dni vydání napadeného rozhodnutí.

18. Krajský soud shrnuje, že žalobkyně měla ve správním řízení dostatečný prostor k předložení zákonem stanovených dokladů, byla řádně poučena o následcích neodstranění vad žádosti, a přesto bez uvedení důvodů zákonem předepsané doklady ve správním řízení, a to ani během odvolacího řízení, nepředložila. Pokud by žalobkyně chybějící doklady předložila nejpозději s odvoláním a současně uvedla důvody, které bránily jejich předložení ve správním řízení před orgánem I. stupně, zabýval by se odvolací správní orgán také otázkou, zda žalobkyně splnila zákonné předpoklady pro prolomení zásady koncentrace správního řízení ve smyslu § 82 odst. 4 věty druhé správního řádu a jeho úvaha by byla přezkoumatelná soudem. Taková situace však v souzené věci nenastala. Toto žalobní tvrzení proto soud důvodným neshledal.
19. K žalobní námitce, že napadeným rozhodnutím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, soud v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů konstatuje, že správní orgány nejsou povinny v každém rozhodnutí, které se týká pobytového statusu cizince zkoumat přiměřenost zásahu ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. K tomu soud odkazuje na právní větu rozsudku NSS ze dne 4. 1. 2017 č. j. 9 Azs 288/2016-30: *„Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců na území České republiky.“* V bodě 23 tohoto rozsudku je dále uvedeno, že: *„Nelze souhlasit se závěrem, že dle § 174a zákona o pobytu cizinců by se měla přiměřenost dopadů posuzovat u každého rozhodnutí dle tohoto zákona. Nelogičnost požadavku na posuzování přiměřenosti u každého takového rozhodnutí je nejvíce patrná zejména u těch rozhodnutí, která jsou vydávána na žádost samotného cizince, např. zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na žádost cizince dle § 77 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců či zrušení povolení k trvalému pobytu na žádost cizince dle § 87l odst. 2 daného zákona.“*
20. Krajský soud s odkazem na výše uvedenou judikaturu konstatuje, že v nyní souzené věci za procesní situace, kdy žalobkyně nesplnila zákonné požadavky žádosti ani po opakovaných výzvách správního orgánu I. stupně a řádném poučení o právních následcích jejich nevyhovění, nemohly správní orgány její žádosti vyhovět. Podle názoru soudu sice měl správní orgán za dané procesní situace řízení zastavit pro podstatnou vadu řízení, avšak přistoupl-li k věcnému rozhodnutí, není to vada, která by způsobila nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť s ohledem na stav řízení nemohl zvolený postup zasáhnout do právní sféry žalobkyně více, než pokud by řízení bylo zastaveno. Soud zdůrazňuje, že tímto směrem se neubírala ani žádná žalobní tvrzení.

21. Podle názoru soudu skutkový stav zjistil správní orgán v rozsahu, jenž mu žalobkyně umožnila. Stav, kdy rozhodné skutečnosti přes opakovanou snahu a trpělivost správního orgánu I. stupně zjištěny nebyly, lze přičíst výhradně nečinnosti žalobkyně a její iracionální neochotě urychleně řešit svou pobytovou situaci. Na základě těchto okolností zapříčiněných výlučně postojem žalobkyně soud neshledal prostor pro posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně (srov. rozsudek NSS sp.zn. 9 Azs 288/2016 – odst. 19 tohoto rozsudku).
22. Překlenutí dopadu napadeného rozhodnutí do rodinné sféry žalobkyně není možné ani apelací na mezinárodně uznávaná práva dítěte (zde zájmy nezletilých dcer žalobkyně), jak se žalobkyně domáhá v žalobě. Taková argumentace nemá zákonnou ani judikaturní oporu. Žalobkyní odkazovaný rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2021 č. j. 3 Azs 4/2020-41 je po stránce skutkové i právní přílehlavý, avšak žalobkyní citovaný výňatek je účelově vytržen z kontextu odůvodnění, jak již správně uvedla žalovaná. V této odkazované věci žadatelka rovněž nebyla úspěšná.
23. Na základě shora uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšné žalované nebyla přiznána náhrada nákladů řízení proti žalobci, neboť její náklady nepřesáhly běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 7. června 2022

JUDr. Monika Javorová

předsedkyně senátu